

Немирно море

Већ дуго лежао је Шеко на опустелом жалу и, очију уперених у чисто небо, прстима лагано прелазео преко лица, препознајући сваку бору на њему, велики ожиљак на образу и танке испуцале усне. Сунце га приковало за врели песак. После бурних дана ветрови су однели рику мора далеко у брда, и сада је оно нежно обгрлило уморне хридине, као да прошле ноћи није насртало на њих попут помамног хата, пенушајући бесно, без милости. У смирају, море се разлива ло свуда у благе осмехе, враћајући стењу некадашњи мр и жаловима отети песак. Притајило се растиње у том огромном воденом телу, маслињаци се склопили као лепезе, и само је дан усамљени галеб, попут белутка, падао је, парајући стаклену површину воде. Неколико корака од Шека, без снаге, један талас играо се комадићима исцепаног писма, бацао их на жал и опет враћао, стварајући плаве мрље од написаних речи.

Читао га је Шеко оне ветровите ноћи безброј пута, излазио на врх старог гусарског града и, висок као јарбол, сатима је стајао, непомичан као укотвљен брод раскомаданих једара. Прашина сланих капи прскала је његово тело у трзајима, а он је дизао руке, и као да дозива богове, понављао једно име. Речи су нестајале у судару мора и стења, а он се враћао, као бродомник, своје каменом пребивалишту, вукући ноге по врелтној стази. Међу чађавим зидовима чуо је одјеке својих дозивања, желећи на моменте да баца сећања у понор размакнутих обала и да нико никада не пронађе скелете бескрајних чежњи за једним сусретом.

Ноћ је гута тла кишу, ширећи аветињски рз, буе, као да га дозива у црниагги шгрљај огромног плашта, а оје он је силно желео да кидање фе сје душе и тела супродстави ма шамљеној природи, да је начадча у саморушењу и махнити. тоти. По ко зна који пут дозив је ва је Ануму да се врати...

Шеко је вео вео Ануму, девојку која је прав ирадала осмехе на улици. Анумуж му ужарених очју и кукова кау ласу харемске лепотице. Ануму, ја, ва је нестала са рибарима, јед о еде овакве ноћи, и после две неђе еде писала му да је без новца да а да жели да му се врати. Смело еало се читаво По дгорје кад је је јој је послао новац, јер се врати са ала са некаквим на купцем стока и се и неколико ноћи за њега лудиг до играла у варош кој кафани, и с на столу, између разбијених ча, ш чаша. Шеко је про дао рибарски бр ки бродић и исцео се на брда уоб у чобанску постају од трошног шеф камена...

Али, оне ни ноћи када се накос трешила пуча, чива, зажелео је он да се отиснеа чива, зажелео је он њу своју усии те за море, да патстим отоцимајон идри негде, и на пуће скривене пи та још једном оби- Анумом једн ле шиље где је са губљени месс д ног лета тражио из димило. сец док се море на

Пред зору, ад очајање скрхи /, кад су му умор и пи између ош хали тело, он се ску склопи очи, к осушених кожа, и не руке у гр п дек су му изгреба ђавом камењугрчч почивале на ча та. И чудан дању угашеног огњиш ја његовим ош један сан простру-

Сања, одош ол опуштеним венама: ес по уваламаа ше олује и скрише дан. Али, ноћсема, а небо наговести хоће да заусвиоћ се неда. Као да вог пута, ки естави точак сунче- зида она осветљене

делове свога огромног тела и косматим рукама затвара пуко тине, које сунце у рађању прави по њему.

Он Шеко седи на самом врху планине иза које је дан увелико освојио и помаже сунцу да се прекотрља преко врха. У.ом, однекуд изрони пијани Исмет, са фењером и — без главе. Пре познао га је по изношеном војничком шињелу из неког прошлог рата.

— Сине — рече Исмет, — застави сунце на часак и помози ми да нађем своју седу главу. Знаш, била је округла па се откотрљала!

Шеко устаде, погури се мало и као да осети да ће и он нешто своје да нађе у остацима ноћи. Исмет је махао фењером, претраживао вртаче. Но се кезила, белина њених зуба засењивала је очи.

— Тамо, тамо — поскочио је Исмет чудно лако. — Тамо сам видео дивље очи!

Потрчали су према мору. Старац у трку испусти фењер, руке му се издужише и он зграби збуњену ноћ око струка. Шеко је пришао, загњурио руке под пазухе престрављене ноћи, и напипао вреле образе. Појави се дан и просу своју белину по планини.

— Моја глава — узвикну Шеко.

— Да, твоја глава — смешио се Исмет. — Моја седа је ту, на раменима! Ниси то видео јер си изгубио своју! Иди сад, и чувај је! Глава је округла, лако се котрља!

Сунце не издржа. Прекотрља се преко врха и одсочи као златан новчић у загрљај неба. Старац ишчезну. Тихо зашуми у врховима маслина смирени ветар и донесе однекуд мирис суза.